Maniankaram, Tirupuvaram, and all sorts of peculiar systems of land tenure. It took some time for us to understand them. Not only this. We had to correspond with the Maharaja of Travancore and the Travancore Government. So, it took some
4-10 p.m. time. I am not suggesting a new system of tenure. What I submit is, with regard to this, I am somewhat justified in asking for extension. This is a new tenure with which we are dealing. I hope there won't be any necessity for any further extension. I think this will be the last. Meanwhile, all these legislative reforms will be over.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Holdings (Stay of Execution Proceedings) (Madras Amendment) Bill, 1961 (LA. Bill No. 24 of 1961), as passed by the Assembly, be taken into consideration".

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

"That the Holdings (Stay of Execution Procedings) (Madras Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 24 of 1961), as passed by the Assembly, be passed".

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Holdings (Stay of Execution Proceedings) (Madras Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 24 of 1961), as passed by the Assembly, be passed".

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(5) THE MADRAS PAWNBROKERS (AMENDMENT) BILL, 1961 (L.A. BILL NO. 30 OF 1960).

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir I move—

"That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 30 of 1960), as passed by the Assembly, be taken into consideration".

Sir, originally the provisions of this Bill were incorporated in the Money Lenders Bill. It was thought desirable to delete them from that Bill and bring forward a separate Bill, modifying the Pawnbrokers Act. Sir, there was a Select Committee on this Bill and hon. Members of this House were also invited.

* Printed as Appendix VII on pages 337–345 infra.

30th August 1961] [Sri M. A. Manickavelu]

We had a very detailed discussion and finally the Bill was presented to the Assembly. The changes that were made by the Select Committee were these. We had a different rate of interest in the original Bill, which was nine and three-eighth per cent per annum simple interest in the case of loans of Rs. 25 and below and six and a quarter per cent per annum simple interest in other cases. In the draft Bill before the Assembly it was 12 per cent per annum for Rs. 150 and below and 10½ per cent for sums exceeding Rs. 150. In the Assembly, the amendment was that the rate of interest should be 12 per cent for all cases. Another change made in the Select Committee was the 'Officer' should not necessarily be a 'Police Officer' but the Inspector who should be in charge of these enquiries. Thus the enquiries may be by an Officer other than a Police Officer, though he may be assisted by the Police. With regard to punishment also, there is a change. We have reduced the period of imprisonment from one year to six months and a fine of thousand rupees. The main change is about the rate of interest. In fact, in the other House some wanted higher rates. Others wanted a lesser rate, i.e., 6 per cent, but we must take a practical view of it. The people who go there for loans are those who need money immediately The necessary money could be got only from the pawnbroker. No Bank can give money easily. The pawnbroker getting proper security immediately gives it. That facility is there and I feel it is necessary and the rate must be realistic with the man's business. Now, the Bank rate is rising. Even the State Bank and other Banks are raising it. As a matter of fact, the pawnbrokers sometimes got interest at more than 12 per cent. They may get it but still we cannot put it in the statute-book. So, we have put what we call Dharma Vaddi in the Bill. I move that the Bill, as passed by the Assembly, be taken into consideration.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

"That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 30 of 1960), as passed by the Assembly, be taken into consideration".

* SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Chairman, Sir, I was also on the Select Committee, but as long as we were there, we thought that the interest rate would be altered. The interest rate of the Co-operative Society is six and a quarter per cent. A large number of borrowers are between Rs. 150 and Rs. 200. In the case of borrowers of lesser sums there is some meaning in saying that it should be 12 per cent, or so. In cases where the amount is more than that Rs. 250 of Rs. 200 to say twelve per cent would be too high. Here is a case where a jewel loan is given. There is no difficulty in collecting the amount within a year or so. If it goes a little over that period, he can auction it and sell it. That is one advantage they have got. As we see, the Amending Bill is primarily intended to protect the pawnbrokers. As long as the

Police were inspecting the accounts for various purposes there was amount of fear. Now that fear is gone because we are appointing Inspectors who are to be in charge of other Acts also. Even then for the purpose of seizure and all that, even under the Criminal Procedure Code, the Police could go and enquire. Now they have to obtain a warrant before they seize an account. They have to go to the pawnbrokers only with a warrant and even there the accounts should be returned within twenty-four hours. As a matter of fact, if there is to be investigation, it will take a longer time. In regard to punishment also, it is a lesser punishment, as our Hon. Minister said. In regard to redemption, certain additional clauses are introduced. Where he sends a messenger, when the pawn document is lost, where the pawner is dead, additional claiess have been included. Another improvement we made over the old Act is this. Where the sale is held at the instance of the pawnbroker, and if the pawnbroker himself purchases it, the sale will be valid only if the price is more than the sum due. The auction will be valid only if the auction amount is more than the amount due to him. That would we helpful to some extent to the pawner. As regards the pawner, we know, as a matter of fact, in several cases they execute not only a pledge note but also a promissory note. In some cases, amounts are collected not only towards the pledge note but also on promissory notes. It would have been better if the Police alone have been allowed to handle this. No doubt, there will be some amount of harrassment. But still, it is so difficult. There are respectable pawnbrokers also, but in respect of those who are not respectable, it is better some immediate remedy is given to the pawner himself. That is not possible now. Where there is a breach of rules or contravention of the Act, the Inspector or the Police must apply to the Magistrate and get warrant and then come for inspection. Ordinarily the pawnbroker takes the pledge from pawners, and in certain cases the former repledges it elsewhere. Now, he must retain it in his own place where it is licensed and he must produce it for inspection. If it is not there, he must produce it within a week. Therefore, I am considering the whole thing as primarily intended for the benefit of the pawnbrokers. With this I conclude.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, this Bill to amend the Madras Pawnbrokers Act contains certain provisions which are beneficial to the pawners and, in my opinion, it is fair and just to the pawnbrokers. This is on a par with the Chit Funds Act to remove some of the abuses. If we go through the amendments, we find that they are mainly intended to remove some of the abuses which exist now. This business has become a flourishing trade even among the respectable ladies. They take these pledges, and lend money. It is going on even in villages. In the City of Madras I find a number of respectable ladies who have not got any licence to trade carrying on this business.

SRI M. SESHACHARIAR : They are not aware of the Pawnbrokers Act.

30th August 1961]

Sri T. P. SRINIVASAVARADAN: And we are afraid of approaching them also. 4–20 p.m.

I agree with the hon. Member Sri Seshachariar so far as the rate of interest is concerned. For small amounts that are borrowed and that are taken on the security of some pledge, certainly the rate of interest should have been lower. It is the poor people that pledge brass or copper vessels. As regards larger amounts, it is the middle class people who want them and they pledge silver vessels. They can afford to pay a little higher rate of interest. But in the case of people who get Rs. 25 and below, the rate of interest, in my humble opinion, should have been lower. The hon. Member Sri Seshachariar said that in the case of co-operative societies, the rate of interest was $6\frac{1}{4}$ per cent. But many co-operative societies charge $9\frac{3}{4}$ per cent, and that has been allowed.

The next point that I should like to bring to the notice of the House is this. The amendment requiring the pawnbroker to keep the pledge in his shop or place of business is quite necessary. He must have it in a place which is easily accessible for inspection. We find that it is not at all produced for weeks together. The fact is that these pawnbrokers pledge it with some others and get money. The amendment is absolutely essential.

About redemption of a pledge, the original Act provides that "a pledge pawned for a sum not exceeding ten rupees if not redeemed within the period of redemption and days of grace, shall at the end of the days of grace become the pawnbroker's absolute property". It is removed in this Bill. It is a good thing.

As regards sale of pledge and inspection of sale book, the Bill provides that "a pledge pawned shall not be disposed of by the pawnbroker otherwise than by sale at a public auction". The original Act provides that it shall be disposed of "by sale, by auction and not otherwise". So, the pawnbroker can sell it. He need not bring it to auction. According to this Bill, he must necessarily bring it to auction. This is certainly an improvement over the original provision. This benefits the pawners to a great extent.

The Bill again provides that "where the highest bid at the sale by auction is the bid of the pawnbroker, the sale shall not take effect unless the bid is for a sum exceeding the sum payable on the pawn inclusive of interest and prescribed charges". The hon. Member Sri Seshachariar has admitted that this is a welcome provision.

The Bill says that the pawnbroker shall deduct the necessary costs and prescribed charges of the sale. The original Act only says that he shall deduct charges. Now he can deduct only the prescribed charges.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [30th August 1961

The Bill says—

"If on such demand it appears that the sale of the pledge has resulted in a surplus but that within twelve months before such sale, the sale of any other pledge or pledges of the same person has resulted in a deficit, the pawnbroker may set off the deficit against the surplus." This is in the original Act and it is retained.

The Bill amends section 13 by saying that "where a pledge is lost by theft or is destroyed or damaged by or in consequence of fire, the pawnbroker shall be liable to pay the value of the pledge, after deducting the amount of the principal and interest". The advantage here is this. The original Act speaks of a pledge being destroyed or damaged by or in consequence of fire. 'Theft' was not included. Many pawnbrokers took advantage of this omission. They said the pledge was stolen. Now 'theft' is also included. It is a welcome provision. The value of the pledge should be given deducting the sums due.

As regards the power to cancel licences, the Bill provides that 'the licensing authority may, at any time, during the term of any licence, cancel it by an order in writing'. I think this is newly added. It is not found in the original Act.

This Bill provides for the auctioneers maintaining certain registers. It is absolutely essential that they should maintain registers.

Coming to the provision relating to 'certain other acts of pawnbrokers to be punishable', I find material changes which are really wholesome. The first is that a pawnbroker who takes an article in pawn from any person appearing to be under the age of 'eighteen' years, or to be of unsound mind is punishable. Originally it was 'fourteen' years. I know in many cases young boys steal some articles and pledge them with the pawnbrokers and get money. Now it is not possible. The pawnbroker cannot hereafter take an article in pawn from a person below the age of eighteen years. Then, the original Act also speaks of a person appearing 'to be intoxicated'. The present Bill speaks of a person of 'unsound mind'. Of course, an intoxicated man is not necessarily of unsound mind. If both the expressions were included, it would be all right. Another provision relates to employing any person under the age of eighteen years to take pledges in pawn. The original Act speaks of 'sixteen' years of age. The change is a welcome feature.

Clause 13 of the Bill seeks to omit section 20 of the original Act. Section 20 says, "Any Police officer may arrest without a warrant any person committing in his view an offence against this Act". The hon. Member Sri Seshachariar stated that this should not have been omitted. In my humble opinion, this omission is very good. A Policeman comes and enters a place and generally creates a scare. If pawnbrokers do some service there

30th August 1961] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

are also bound to be minor irregularities. Everywhere the policeman should not enter on the plea that he is going to inspect. My humble view is that the omission of this section is a welcome feature.

As I said, this Bill is mainly intended to remove some of the abuses which have been found in the working of this Act. Therefore, I welcome this Bill.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Sri M. ETHIRAJALU : உதவித் தலைவரவர்களே, இந்த வட்டிக்கடை சட்டதிருத்த மசோதாவை நான் ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவானது மிகவும் முக்கியமான மசோதாவாகும். ஏனென்றால் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய ஏழைகளுக்கும் அன்றாட வாழ்க்கையைச் சரிவர நடத்திக் கொள்ள முடியாத நிலைமையில் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் இந்தக் கடன் வாங்குவது வாழ்க்கையில் அன்றாட வேலையாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அவர்கள் மாத்திரம் அல்ல. நமது நாடே கடனில்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இம்மாதிரியான சட்டம் கடன் கொடுப்பவர்களுக்கும் கடனை வாங்கி அதன் மூலமாகத் தங்கள் காரியங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்பவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் முறையிலே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. நமது நாட்டிலே இருக்கக்கூடியவர்களில் கடன் கொடுத்து வாழ்கிறவர்கள் ஒருசமூகம், கடன் வாங்கிப் பிழைப்பவர்கள் ஒரு சமூகம், இது இரண்டும் 4-3 p.m. இல்லாது நடுத்தரமாக இருப்பவர்கள்தான் அதிகப்பணம் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் என்று நாம் குறிப்பிடுகிறோம். அந்த நிலையிலே இம்மாதிரியான ஒரு சட்டம் கொண்டுவர வேண்டியது மிகமிக முக்கியம் என்பதை அரசாங்கம் கருதித்தான், இப்போது இந்தச் சட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டுவருகிறது. இதிலே ஏற்கெனவே போட்டிருந்தோம். 25 ரூபாய்க்கு உட்பட்டு 12 சதம் என்றும், அதற்கு அதிகமாகப் போவதற்கு 9 சதம் என்றும்தான் வட்டியைக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். ஆனால் இப்போது 25 ரூபாய்க்கு மேல் 150 ரூபாய் வரை 12 சதம் என்றும் அதற்குமேல் உள்ளதற்கு 10½ சதம் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இப்போது சொன்னவர்கள் எல்லாம் இது கூடக்குறைவானது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் நான் இதை அதிகம் என்றுதான் சொல்லுவேன். ஏனென்றால் இந்த வட்டிக்கடைகளில் சென்று தங்களின் பொருளை அடகு வைப்பவர்கள் ஏழைகள் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பவர்கள். அதிகப்பணம், பொருள், சொத்து வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் அல்ல. ஏழைகள்தான் இந்த வட்டிக்கடைகளில் பொருளை அடகு வைக்கிறவர்கள் என்ற காரணத்தால், இந்த வட்டி அதிகம் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால், இதற்கு என்று நிர்ந்தரமான வட்டியை வைத்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும். 25 ரூபாய்க்குமேல் வாங்குவதற்கு சராசரியாக 10 சதவீதம் என்று வைத்தால், கொஞ்சம்

நன்றாக இருக்கும். 25 ரூபாயிலிருந்து 150 வரை 12 சதம் அதற்கு மேல் 10½ சதம் என்று இரண்டு விதமாக வைத்திருக்கிறது. 12 சதம் அதிகம். அதை 10 ஆகக் குறைக்க வேண்டுமென்று சொல்லு கிறேன். சராசரியாக வைத்து விட்டால்கூட மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் எந்த வட்டி விதம் போட்டாலும் கூட இப்போது இருக்கக் கூடிய வட்டிக் கடைக்காரர்கள் சர்க்காரின் சட்டதிட்டப்படி ஒருக்கா லும் நடப்பதே கிடையாது. யாரோ சிலர் வேண்டுமானால் நடக் கலாம். 100-க்கு 90 சதவிகிதம் வட்டிக் கடைக்காரர்கள், அடகு வைத்தவர்கள் தங்கள் பொருளை எவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்து விடு வார்கள், இழந்துவிடுவார்கள் என்ற நிலையில்தான் இருக்கிறார் கள். ஆனால் அவர்களுக்குப் பரிந்து கொண்டுதான் நாம் எல்லாம் பேசுகிறோம். வட்டிக்கடைக்காரர்களுக்கு அதிக punishment கூடாது; அவர்களையும் நல்ல பிரஜைகளாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் பேசப்படுகிறது. நாம் இயற்றுகிற சட்டப்படி எங்கேயாவது நடக்கிறார்களா என்று ஆராய்ந்து இரகசியமாக விசாரணை செய்து பார்த்தால், நிச்சயமாக ஒருக்காலும் வட்டிக் கடைக்காரர்கள் நியாயமாக நடக்கவே இல்லை என்பது நன்றாகப் புலப்படும். எப்படி என்று கேட்டால், ஒருவன் ஒரு சாமானைக் கொண்டுபோய் அடகுவைத்து வாங்கக்கூடிய பணத்திலேயே நீங் கள் போடுவது 12 சதம் என்றால் அவர்கள் 24 சதம் அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு கழித்துக் கொண்டு கணக்குப் பார்த்து அச்சிட்ட தாளுக்குப் பணம், எழுதுகிற மைக்குப் பணம், பேனாவுக் குப் பணம், குமாஸ்தாவுக்குப் பணம் இத்தனையையும் கழித்துக் கொண்டு கொடுக்கும் நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். இதை இல்லை என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்டில் இருக்கிற கணக்குப்பிள்ளை களுக்கும் மணியகாரர்களுக்கும் 18 ரூபாய் சம்பளம். அவர்கள் எப்படி நடக்கிறார்கள், எப்படி இருக்கிறார்கள் என்று மறைமுக மாக இருப்பது போல், சட்டத்தைப் போட்டு விட்டாலும்கூட, அவர்கள் இந்தச் சட்டப்படி நடக்கவே இல்லை என்பதை நாம் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். இதைத்தான் நாம் அலசி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இச்சட்டத்தைப் போட்டு விட் டால் வட்டிக்கடைக்காரர்கள் சரியாக நடந்து விடுவார்கள் என்பது அல்ல. பெரியவர்கள் அவர்களிடம் போவதில்லை. அவர் கள் வீடு, காடு இவைகளை வைத்து லட்ச ரூபாய் வாங்கும் நிலையில் போகிறார்கள். 8 அணா வட்டி என்று எழுதினாலும், வாங்கும் போதே 10 வருஷத்துக்குக் கழித்து விடுவார்கள். அப்படிப் போகும் நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு மற்றது எல்லாம் தெரிவதில்லை. பின்தங்கிய மக்கள் மிகவும் மோசமான அன்றாட வாழ்க்கையில் வாழுகிறார்கள். அவர்கள் வாங்கப்போகிற வட்டியைத்தான் வாங்கப்போகிறார்கள். எங்கேயாவது ஒரு கேஸ் போட்டால், நன்கு விளங்கும். அப்படிச் செய்வது கிடையாது. ஏழைகள் போய் வாங்குகிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். சட்டம் இப்படி இருக்கிறது. "இந்த நகை

30th August 1961] [Sri M. Ethirajalu]

பத்தாது" என்ருல், "ஏதாவது பார்த்துக் கொடுங்கள்" என்கிருன். "இவ்வளவுதான் வட்டி. ஆனல் எழுதுவது சட்டப்படிதான்". இதை யார் கண்டுபிடிப்பது? அரசாங்கம் எந்த வழியில் கண்டுபிடிப்பது? C.I.D. போலீசார் வைத்துக் கண்டுபிடிப்பதா, மாறுவேடம் போட்டுக் கொண்டுபோய் கண்டு பிடிப்பதா? எந்த விதத்தில் கண்டுபிடிப்பது? அவர்களிட மிருந்து எப்படிப் பாதுகாப்பது? எத்தனை சதவீதம் வட்டி போட்டாலும் அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அவர்கள் செய்கிற தற்குத் தண்டனை 1 வருஷத்திலிருந்து 6 மாதம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். 6 மாதம் சிறைத் தண்டனை ரூ. 1,000 அபராதம் என்று இருப்பது ஜனநாயகத்துக்கு விரோதம் அல்லவா? ஜனநாயகத்திலே இப்படிப்பட்ட தண்டனை எல்லாம் இருக்கலாமா என்று பேசப்படுகிறது. ஜனநாயகத்துக்கு விரோதம் என்று சொல்லி இயற்றிய சட்டத்துக்கு விரோதமாக ஏழைகளைக் கசக்கும் வகையில் அவர்கள் செய்யக்கூடிய காரியத்துக்கு அனுதாபப்படச் சொல்லுகிறீர்களா? இல்லை. எங்கேயும் பார்க்கிறேன். இந்த நிலையிலே நாம் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கிருேம். பெரும் பணம் படைத்த Money-lenders-ஐப்பற்றிக் கவலையில்லை. பஸ், வீடு முதலியவற்றை அடகு வைத்து வாங்குகிருர்கள். நாம் கொடுக்க வேண்டிய பாதுகாப்பு கீழ்த்தர மக்களுக்கு, ஏழைமக்களுக்கு, விவசாயிகளுக்கு ஹரிஜன மக்களுக்குத்தான். அவர்களுக்குத்தான் சட்டம் மிகவும் முக்கியமானது. இருபத்தி ஐந்து ரூபாய் வாங்குகிறேன் என்ருல், 2 மாதத்தில் தருகிறேன் என்ருல், 5 ரூபாய் அல்லது 4 ரூபாய் எடுத்துக் கொண்டு 20, 21 ரூபாய்தான் கைக்கு வருகிறது. எப்படியோ இம்மாதிரி நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த அரசாங்கம் போடுகிற சட்டப்படி நடக்கிருர்களா என்று பார்ப்பதற்கு இரகசியமாக நாமே அதற்கு உடந்தையாக இருந்து நாமே அந்தச் செயலில் ஈடுபட்டு இறங்கிச் செய்தாலொழிய, இந்தச் சட்டத்தைச் சரியானபடி அமுல் நடத்த முடியாது என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, இப்போது அவர்களுக்கு சட்டத்தில் Clause 12-ல் 6 மாதம் சிறை தண்டனை, 1,000 ரூபாய் அபராதம் என்று இருக்கிறது. சிலர் கேட்கிருர்கள். இது ஜனநாயகத்துக்கு உகந்ததுதானு என்று. அபராதம் எவ்வளவு வேண்டுமானுலும் கட்டலாம். சிறை என்ருல் அதிலேதான் இருக்கிறது. ஒரு மனிதன் நியாயம், நேர்மையில் தவறினுல் ஜெயிலுக்குத்தான் போக வேண்டும் என்று எழுதி வைத்திருக்கிருேம் சட்டத்தில். அபராதம் போட்டால் எவ்வளவு வேண்டுமானுலும் கட்டுவார்கள். குடித்தவர்களுக்கு அபராதம் போடுவது காரணமாக அடிக்கடி குடித்துக்கொண்டே இருக்கிருர்கள். அபராத தண்டனையை எடுத்துவிட்டு 3 மாதம் சிறை தண்டனை என்ருல், நிச்சயமாகக் குடிக்க மாட்டான். அதைப்போல் இதில் நிச்சயமாகச் சிறை தண்டனை இருக்க வேண்டும். அபராதத்தை வேண்டுமானுலும் எடுத்து விடலாம் என்று நான் சொல்லிக்

கொள்ளுவேன். சட்டத்திற்கு விரோதமான காரியத்தை ஏன் செய்யவேண்டும்? தமிழிலே கணக்கு வைக்க வேண்டாமா? வெளிநாடுகளிலிருந்து மராட்டியர்கள், குஜ ராத்தியர்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்படி கணக்கு வைப்பார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. வட்டிக் கடை வைத்து நம் ராஜ்யத்தின் நிலையை உயர்த்தவேண்டுமென் பதைவிட தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்றால், தங்கள் நிலை உயருமென் பதைவிட, அங்கு ஏழைகள் இருக்கிறார்கள் என்று வருகிறார்கள். ஏன் அவர்கள் தமிழில் கணக்கு வைக்கக்கூடாது? சட்டம் தமிழ் மக்களுக்காகத்தான். மராத்தியர்களுக்கும் குஜராத்தியர்களுக் கும் அல்ல. தமிழில் கணக்கு வைக்கவேண்டுமென்று இங்கிருப்ப வர்களுக்குச் சொல்லும்போது, குஜராத்தியர்கள் மராட்டியர்கள் மட்டும் தமிழில் வைக்க வேண்டியதில்லை என்று சொல்வது ஒப்புக் கொள்ள முடியாத காரியம். தமிழிலே கணக்கு வைத்தாகத்தான் வேண்டும். அங்கிருந்து இங்கு வந்தவர்கள் உயர்ந்த நிலையில் தான் செல்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் தமிழிலே கணக்கு வைத்துக்கொள்வது நியாயமானது என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

குற்றம் செய்தால் உடனே சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் சென்று எந்த நேரத்தில் வேண்டுமென்றாலும், அவர்களைக் கைது செய்ய லாம், சந்தேகப்பட்டால் பரிசீலனை செய்யலாம், தப்பாக இருந்தால் கைதுசெய்துகொண்டு போகலாம் என்று இருக்கிறது. அதை வேண்டுமானால் கொஞ்சம் மாற்றம் செய்து அதைத் தளர்த்தினால் நன்றாக இருக்கும். "Throughout the day at any time" என்றும், இரவு நேரம் அல்லது தூங்கும் நேரத்தில் கூட போகலாம் என்றும், எந்த நேரத்தில் போய்க் கணக்குகளைப் பரிசீலனை செய்யவும் தவறாக இருந்தால் அரெஸ்ட் செய்யவும் இருப்பதை நீக்கி அவர்
4-40 p.m. கள் நடத்தும் ஆபீஸ் நேரத்தில், கடை நடக்கிற நேரத்தில் என்று நாம் குறிப்பிட்டிருந்தால், அது போதுமானதாக இருக்குமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். போலீசார் இந்தக் கணக்கு களைப் பார்த்துவிட்டு 24 மணி நேரத்திற்குப் பிறகு திரும்பக் கொடுக்கலாம் அல்லது மாஜிஸ்ட்ரேட் இடம் ஒப்புவிக்கவேண்டு மென்று இருப்பது இல்லாமல், இப்போது மற்ற கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸ் போன்ற உத்தியோகஸ்தர்கள் கணக்குப் பார்த்துவிட்டு திரும்பக் கொடுப்பதுபோல் ஒரு சட்டம் இருந்தால், நன்றாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஏழைகளுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கும் விதத்தில் செய்திருப்பதாகக் கூறுகிறார் கள். ஆனால் வட்டிக் கடைக்காரர்கள் எப்படி எழுதுகிறார்கள், எப்படி அதிக வட்டி வாங்குகிறார்கள், எழுதி வாங்கிய பணத்தை எப்படிக் கழித்துக்கொண்டு விடுகிறார்கள் என்பதை யெல்லாம் பார்க்கவேண்டும். அவையெல்லாம் நியாயமானவைகளாக இருக்கவே முடியாது. அதற்காக வட்டிக்கடையையே எடுத்து விடவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அப்படி எடுத்துவிடுவதால் அவர்கள் வேறு வழியின்றி அழிந்துவிடுவார்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது. அவர்களிடம் நகைகளை வைத்து இழப்பவர்கள்

30th August 1961] [Sri M. Ethirajalu]

அனேகம் பேர். வட்டி கட்ட முடியாமல் நகைகள் முழுகிவிடு கின்றன. இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனத்தில் வைத்துக் கொண்டு அமல் நடத்தப்போகிறதா என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். இவைகளையெல்லாம் ரகசியமாகவாவது பார்த்து தெரிந்து அதன் படி நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மசோ தாவை வரவேற்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

* **Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR** : மன்றத் தலைவர் அவர் களே, நகை அடகுவைத்து பணம் வாங்கி வட்டி கட்டியவர்கள் ஒருக்காலும் முன்னேறியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் 30 வருஷ மாக சென்னையில் நடக்கிற இந்தத் தொழிலை பார்க்கும்போது கொஞ்சம் பணம் வைத்துக்கொண்டு வந்து வட்டிக்கடை வைத்த வர்கள் இன்று லட்சாதிபதியாக இருக்கிறார்கள். ராயபுரத்தில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு சிறிய வட்டிக் கடையை வைத்தான். இப்போது அவன் லட்சாதிபதியாக இருக்கிறான். எப்படி இவ்வளவு பணம் வந்தது என்று பார்க்கும்போது, வட நாட்டிலே உள்ள செல்வந்தர்கள் குறைந்த வட்டிக்கு 1%-க்கு இவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அதைக் கொண்டுவந்து தமிழ்நாட்டிலே 24, 36% என்று வட்டிக்குக் கொடுக்கிறார்கள். இந்தக் காரணத்தால் என்ன ஆகிறது? ஏழைகளுக்கு எல்லாம் மிகவும் கஷ்டமாகிறது. வட நாட்டில் உள்ளவர்கள் நல்ல எண்ணத் தில் கொடுக்கிறார்கள். வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் அதைக் கொண்டுவந்து கெட்ட எண்ணத்தோடு பயன்படுத்திக்கொள்கிறார் கள். இப்போது ஆக்ட் செய்வது ஒரு விதத்தில் நன்றாக இருக் கிறது. எப்படி? வட்டி 12% என்று போட்டிருக்கிறது. இரண்டாவதாக ஒரு ஆண்டிலேயே இந்த ஈட்டை மீட்கவேண்டு மென்று சொல்லியிருக்கிறது. நூறு ரூபாய்க்கு ஒரு நகையை அடகுவைத்தால் 100 ரூபாய் ஒரே ஆண்டுக்குள் 112 ரூ. ஆகும். அதற்குமேலிருந்தால் வட்டி இன்னும் அதிகமாகும். ஆனால் ரேட் போடவில்லை. ஒருவன் கொடுக்கும் ஒரு பொருளுக்கு ஏற்றபடி கொடுக்கும்படி இந்த ஆக்டில் இல்லை. சில இடங்களில் நகையை வைப்பவனிடம் வட்டி வாங்கிக்கொள்வதோடு, கூடவே ஒரு புரோ நோட்டும் எழுதி வாங்குவான். நகையும் இருக்கும், புரோ நோட்டும் இருக்கும். அதை வைத்து கோர்ட்டில் தாவா போடு வான். டிக்ரீ வாங்கி வசூலிப்பான். வட்டியே 100-க்கு 50 இருக் கும். அவனால் கட்ட முடியாமல் ஊரைவிட்டே ஓடிவிடுவான். 100 ரூ. நகையை ரூ. 80-க்கு வைத்து ரூ. 100-க்கு டிக்ரீ ஆகி ஊரை விட்டே ஓடுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அதிகமாக எடுத்தால் அவன் கொடுக்கவேண்டுமென்று கொஞ்சம் பாதுகாப்பு கொடுத் திருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பணம் கொடுக்கும்போது, நமக்குப் புரியாத குஜராத்தி, மராட்டிய பாஷைகளிலே எழுதிவைத்துக்கொண்டு கடைசியில் கோர்ட்டில் தாவாவரும்போதுதான் நமக்குத்

தெரியும்படி இருக்கிறது. அதை ட்ரான்ஸ்லேட் செய்வதும் சுலபமல்ல. இப்போது ஆங்கிலம் இருக்கிறது. அதில் 'லொகாலிடி' என்று போட்டிருக்கிறார்கள். ஒன்றும் புரியவில்லை. குஜராத்தியர்கள் சௌகார்பேட்டையில் இருக்கிறார்கள். குஜராத்தியில் எழுதுகிறார்கள். 'லொகாலிடி' என்றால் என்ன பொருள்? தமிழ் நாட்டில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. ஏன் அதில் போட வேண்டுமென்று சொல்லக்கூடாது? ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் இருக்கவேண்டுமென்றிருந்தால் நல்லது. தமிழ்நாட்டில் வந்து பிழைக்கிறவர்கள் இந்த நாட்டு மொழியில்தான் கணக்கு வைக்கவேண்டும். அதுதான் நியாயம், சாத்தியம்.

போலீஸ் அதிகாரிகள் போனால் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். முன்போல போலீஸ் அதிகாரிகளைப்பற்றிக் கேவலமாக நினைக்கக்கூடாது. தமிழகத்துப் போலீஸ்காரர்கள் எல்லாம் நம் மக்கள்தான். இப்போது நியாயமாக நடக்கிறார்கள். எல்லாவிதத்திலும் மேம்பாடு அடைந்திருக்கிறார்கள். கூட ரெவின்யூ அதிகாரி போவதால் நன்றாக இருக்கும். போலீஸ் காரர்கள் மிரட்டுகிறார்கள் என்பது எல்லாம் காலம் கடந்த பேச்சு. ஏதாவது ஒரு விதத்திலாவது இந்த அடகு வாங்குகிறவர்கள் திருந்தினால், அப்போது இந்த ஆக்ட்டுக்கு கொஞ்சம் மதிப்பு வந்ததாகக் கருதுகிறேன். இத்துடன் நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* **SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR:** தலைவரவர்களே, இந்தச் சட்டம் அடகு வைத்து வாங்குவது பற்றிய சட்டம். அடகு வைப்பவர்களுக்கும் அடகு வைத்துக்கொள்பவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு கொடுக்கக் கூடிய சட்டம். இந்தச் சட்டத்தினால் பெரும்பாலும் அடகு வைக்கிறவர்களுக்குச் சரியான பாதுகாப்பு இல்லை. இதிலே சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு சொத்தைக் கொண்டு போய் அடகு வைத்து விட்டால் அந்தச் சொத்து அந்த இடத்திலே இருக்கிறதா? இல்லை. இன்னொருவனிடம் கொண்டுபோய் வைத்து விடுகிறார்கள். எப்படி வைக்கிறான் என்றால், double key இவன் கொண்டு போய்த் தனியாக ஒரு பெட்டியில் வைக்கிறான். Account ஐயும் அவனிடம் கொடுத்து விடுகிறான். ஆயிரம் ரூபாய்க்கு சொத்தை அந்தப் பெட்டியில் custody-ல் வைக்கிறான். அந்த account-ம் அதிலேதான் இருக்கிறது. Third party வைத்திருக்கிறானே அவனும் ஒரு மார்வாடிதான். எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் வடநாட்டான் சுரண்டுவது என்று சொன்னார். வடநாடு தென்னாடு என்று எல்லாம் பேசுகிறாரே, எல்லோரும்தான் வட்டி வியாபாரம் பண்ணுகிறார்கள் என்று பார்த்தேன். எனக்கும் தைரியம் வந்துவிட்டது மார்வாடி என்று தாராளமாகப் பேச. அந்த party ஒரு பெட்டியில் வைக்கிறான். அதிலே கொண்டுபோய் நகையை வைத்துவிடுகிறான். Account-ம் அதிலேதான் இருக்கிறது. அதன்பேரில் அவன் 1,000 ரூபாய் கொடுக்கிறான். அதைக் கொண்டுவந்து வியாபாரம் பண்ணுகிறான். இன்னொரு பார்டியைப்

பிடிக்கிறான். ஐந்து, ஆறு இடத்தில்கூட இந்தமாதிரி வைக்கிறான். ஆயிரம் ரூபாய் முதல் வைத்து 5, 6 ஆயிரம் ரூபாய்க்குப் பண்ணுகிறான். பாங்கிலே ஒரு நூல் பேலைவைத்து கடன் வாங்கி மேலும் மேலும் வாங்கி முடக்கி மார்கெட்டில் விலையை அதிகமாக்கி நெசவாளர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கிறது எப்படி? ஒரு பேல் முதல் இருந்தால், 5 பேல் வாங்கி இருப்பு வைக்கும் சக்தி எப்படியோ அது இந்த வியாபாரத்துக்கும் வந்து விட்டது. அப்புறம் என்ன ஆவது? வைத்திருந்தவன் திவாலாய் போய்விட்டான். அவனும் கிளம்பி விடுவான். எல்லோரும் கிளம்பி விடுவார்கள். வைத்தவர்கள் வாயைப் பிளந்து கொண்டு போக வேண்டியதுதான். ஆகையினால்தான் licence கொடுக்கிறபோது, எந்தெந்த இடத்தில் வைக்கிறானோ அந்தந்த இடத்துக்கும் licence வாங்க வேண்டும். அந்த party safe ஆக இருக்கிறாரா என்று பார்த்துக்கொள்ளலாம். ஏழுநாள் பொறுத்துந்தான் கொடுப்பேன் என்கிறான். ஏழுநாளில் கையிலே பணம் இல்லாமல் போனால் சரிபண்ணி வாங்கிக் கொடுக்கிறதுக்கு அவகாசம் கொடுத்தாகிறது. எங்கே எங்கே லைசென்ஸ் இருக்கிறது என்றால் தெரியும். 7 பார்டி இருந்தால் அந்த 7 பேரும் நல்லவன்தானா என்று தெரிந்துகொள்வான். அடகு வைத்தவன் இப்போது எங்கே வைத்திருக்கிறான் என்றே தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எந்தெந்த இடத்தில் வைத்து சொத்து கை மாறுகிறதோ அந்த இடத்துக் கெல்லாம் லைசென்ஸ் கொடுக்க வேண்டும். இந்தப்படி லைசென்ஸ் கொடுக்கிறதால் தகராறு ஏற்படுகிறது. ஆகையினாலேதான், சொத்து கை மாறுகிற இடத்துக்கும் லைசென்ஸ் கொடுத்து சொத்தைப் பாதுகாக்க வழி பண்ண வேண்டும். 4–50 p.m.

வட்டி விஷயத்தைப்பற்றி எல்லோரும் பேசினார்கள். எல்லோருக்கும் சமமான வட்டி என்று பேசினார்கள்.

MR. CHAIRMAN : I want to bring to the notice of the House the behaviour of one particular hon. Member. When any hon. Member comes into the House or goes out of the House, it is very imperative and very necessary—even the juniormost hon. Member should know this—to pay obeisance to the Chair. The hon. Member Sri Raza Khan has not been doing this on several occasions. If it happens again, I will have to take serious notice of it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I have not done it deliberately, Sir. I am sorry if the Chair takes objection to it.

* **SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR** : அடுத்தபடியாக, இந்த வட்டியைப்பற்றிப் பேசிவிட்டார்கள். இந்தக்கடன் கொடுக்கிறதில் கம்மி, ஜாஸ்தி வட்டி என்று எல்லாம் பேசினார்கள். கம்மி வாங்குகிறவன் யார், அதிகம் வாங்குகிறவன் யார் என்று தெரியவில்லை. ஏழைதான் வாங்குவான். வெள்ளி நகையை வைத்து வாங்குவான். யார்கிட்டே யார் எப்படி வட்டி வாங்கணும் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது அதிகம்தான். 25 ரூபாய்க்கு இன்னும்கூட குறைக்கலாம். வாங்குகிறவன் எல்லாம்

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [30th August 1961

ஏழை. பணக்காரனிடம் அதிகம் வாங்கலாம். ஆளைப்பார்க்க வில்லையே தவிர பணத்தைத்தான் பார்க்கிறோம். ஒரேமாதிரியாகக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள் ஒரே வட்டியாக. சந்தோஷம் தான். மாறுதல் இந்தமாதிரி இருக்கிறது. Amendment கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, the Pawnbrokers Bill has to be viewed from many standpoints. We cannot argue that a person who borrows must be benefited or that we should not care about the other persons who lend. We cannot allow a person who takes a loan to take advantage of the provisions of the Act nor can we allow the lender to reduce the borrowers to utter destitution or ruin. The two sides of the matter should be kept in view in considering this measure. The Pawnbrokers have come to this part of the country because we needed their services evidently and we are not able to provide credit facilities to the people through the co-operative and other organisations. Therefore, these other institutions are there, the banks, the pawnbrokers, etc. They have all come in because people require their help. Otherwise, they cannot ply their trade here at all. They are products of the society and, therefore, we cannot blame them. We approach them because there are no other means of getting credit immediately we want it. That aspect has to be borne in mind when we criticise the various provisions of the Bill.

One point mentioned by the hon. Member Sri Thangavel Mudaliar is very important. It is that a moneylender who holds the property uses that very property, pledges it in another place and gets money for himself from that place. I think this was mentioned in the Select Committee. But there is no provision in the Amending Bill regarding that point. If there is no provision regarding this, they will begin to trade in the very property given as security and get more and more money. That is a thing which should not be allowed. There is great risk in allowing this to go on. (Interruption.) There is no use of saying that it is implied in the existing provisions. There should be a specific provision. This, I think, could be done under the rules. I do not say that the statute itself must declare it. The rules should specifically state that a person who is a licensee must always keep the property and it must be open to inspection at any time. Generally it must be like that, unless he makes out that he could not do so for reasons of security, and all that. If the property is deposited in a safe vault, there may be justification. Apart from that, if the licensee uses the property, that should be prevented at least under the rules framed by the Government.

Then, so far as the provision relating to responsibility in cases of theft is concerned, that is a matter which has got to be looked into. The original provision in the Act says:

'Where a pledge is destroyed or damaged by or in consequence of fire, the pawnbroker shall nevertheless be liable . . . to pay the value of the pledge, after deducting the amount of the principal and interest.'

30th August 1961] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Sub-section (2) of this section stated that the pawnbroker shall be entitled to insure to the extent of the value so estimated. Now 'loss by theft' has been included. For theft there can be no insurance. If there is housebreaking and theft and the property is taken away by the robber, what can the pawnbroker do in such a case? It is beyond his comprehension. When there is loss by fire, it can be covered by insurance. That is why they put in the sub-section there relating to insurance. But they have now added loss by theft also in this section and they have also retained the provision relating to insurance. If there is insurance for theft, then they can retain the sub-section. Otherwise, it would mean insurance for theft also (Interruption). What can the pawnbroker do in cases of theft? In the case of fire, there is provision for insurance and, therefore, the pawnbroker is made to pay. But in cases of theft he is not responsible. In cases where he has been negligent, that is a different matter. If the loss by theft is not on account of negligence, what are the Government going to do? This particular question was also discussed in the Select Committee and subsequently I was absent for two or three meetings. I do not know what happened.

These are two important points that have to be looked into, namely, the question of licence and the other about theft.

* **SRI S. K. SAMBANDHAN :** கனம் தலைவரவர்களே, இந்த வட்டிக்கடைச் சட்டத்திருத்த மசோதாவை ஆதரித்து ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நடைமுறைக்குத் தகுந்த முறையில் நடைமுறை சிரமங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்ததற்கு இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். முக்கியமாக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தோமானால், அது நடைமுறையிலே எந்த முறையில் அமுலாக்கப்படுகிறது, அதில் எந்த விதமான கஷ்டம் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து செய்தால், கூடுமானவரையில் அதில் தவறு இருக்காது. ஆனால் சில அங்கத்தினர்கள் சொல்லியது போல் எந்த விதமான சட்டமாக இருந்தாலும், அதற்குள்ளும் நுழைந்து போவது என்பது சர்வசாதாரணமாக இருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தில் மட்டுமல்ல. அதனால் 12 விதம் என்று வட்டியை உயர்த்தினால், சாதாரணமாக நாட்டிலே உள்ள நிலையை உணர்ந்து, நடக்கிற நிலைமையை உணர்ந்து, அந்தத் திருத்தம் கொண்டு வந்ததாகத்தான் நான் கருதுகிறேன். அதையும் வரவேற்கிறேன். இப்போது கூட்டுறவு சங்கங்களிலும் மற்ற பாங்குகளிலேயும் சுலபமான வட்டிக்குத்தான் கடன் கொடுக்கிறார்கள். இருந்தும் **Pawnbrokers** இடம் மக்கள் சென்று பொருளை அடகுவைத்துப் பணம் வாங்குவதற்கான அவசியம் ஏன் ஏற்படுகிறது என்பதையும் உணர வேண்டும். எல்லோருக்கும் அவர்கள் தாராளமாகக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். அதனால் வட்டியையும் கூடுதலாக வாங்குகிறார்கள். வட்டி அதிகமாக வாங்கக் கூடாது என்றுதான் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணமாக, ஒரு பவுன் பெறக்கூடிய நகையை ஒரு **Pawnbroker** இடம் கொண்டு போனால், ஆளைப்பொறுத்து

5-00 p.m.

100 ரூபாய் கூட வாங்கிக் கொள்ளலாம். 90 ரூபாய், சில சமயங்களில் 85 ரூபாயும் கொடுக்கிறார்கள். அதே நகையை ஒரு கோவாபரேடிவ் பாங்கிலோ அல்லது வேறு பாங்கிலோ கொண்டு போனால், 60 ரூபாய் அல்லது 50 ரூபாய்தான் கொடுப்பார்கள். அதுதான் பாங்குக்கும் சாதாரண வட்டித் தொழில் செய்கிறவர்களுக்கும் வித்தியாசம். பணத்தின் அவசியத்தினாலும் அவசரத்தினாலும் தான் அவ்வாறு போகிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அவசரத்துக்கும் அவசியத்துக்கும் உதவுவதால், ஒன்றிரண்டு அல்லது ஐந்து பெர்சன்ட் கூடுதலாக வட்டி வாங்குவதால் அதிகம் நஷ்டமாகி விடாது. நண்பர் திரு. சேஷாச்சாரி அவர்கள் சொல்லுவது போல், 12 பெர்சென்ட் என்று இருப்பது Pawnbrok r-க்கு அதிகம் சாதகம் செய்வது போல் ஆகாது. நண்பர் திரு. எதிராஜலு அவர்கள் சொல்லியது போல 12 பெர்சென்டைவிட கூடுதலாகத்தான் எடுப்பார்கள். 12 பெர்சென்டோடு விடப்போவதில்லை. அது மிகவும் கஷ்டம்தான். அந்த நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டுதான் இந்தச் சட்டத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். மற்றும் இந்த அடகு வைக்கும் பொருள்களைத் திருடு போனால் அதற்குப் பரிகாரம் ஒன்றுதான் செய்யலாம். Insurance-ஐக் கட்டாயமாக ஆக்க வேண்டியது. நகைகள் வைத்திருக்கிற இடத்தை கட்டாயமாக Insurance செய்ய வேண்டும். நெருப்புக்கும் திருட்டுக்கும் சேர்த்து Insurance செய்யப்பட வேண்டும் என்று லைசென்ஸ் கொடுக்கும் போதே ஒரு விதியை உண்டு பண்ணி, Insurance பண்ணினால்தான் லைசென்ஸ் வைத்துக் கொள்ள முடியும் என்று கொண்டு வந்தால், எல்லோருக்கும் நல்லதாக இருக்கும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, the demand for it is great. But if we want to avoid the irregularities and difficulties for the man who seeks credit, the only agency that can provide it without much difficulty is either the Government agency or the co-operative agency. But I do not think that through these two agencies we can arrange any credit to the extent it is in demand. Therefore, we have to depend on other agencies like private persons to cater to the needs of the people. It is said that people from the North come and make money by lending. Whoever prevented the gentlemen of the locality to organise this pawn-broking and do the business? Nobody prevented. But when they have not done it, and if other people come and supply the need, we should not blame them. I am not pleading for those who are going against all the provisions of the Act and adopt all questionable methods. It is not every one of them that does it. Some may do it. That should not be the reason for generalising all the people who are engaged in the profession. I know many pawnbrokers who do business on correct lines. It is only the small pawnbrokers whom we find in villages and other places that are sometimes not up to the mark. But the majority of the people who carry on business do it on correct lines. They advance very large amounts. I know cases where

30th August 1961] [Sri M. A. Manickavelu]

sums to the extent of Rs. 20,000 and Rs. 40,000 are advanced on pawns. Very costly jewels are pawned. They behave just like some of the banks very correctly. The rate of interest only may be high. But still they have regular accounts. They deal with the people quite decently. There is no trouble.

I must say that it is very rarely that we hear Members of the House welcoming the changes. All the clauses are considered welcome. This shows that this Bill was gone through thoroughly and proper provisions have been made. For this all the credit goes to the Members of the Select Committee and other invitees who took part in framing the provisions.

In regard to the rate of interest, in the 1943 Act, the rate was 9-3/8 per cent for Rs. 25 and less. It is a long period between 1943 and 1961. So many things have happened, and the rate of interest has gone up. Judging from this, twelve per cent interest is not high. But what was pointed out was, ' Why should there be a difference or a slab in the rate of interest on the lower amounts and bigger amounts? ' As reported by the Select Committee, the provision was 12 per cent on Rs. 150 and less, and 10½ per cent on sums above Rs. 150. But it was pointed out that 10½ per cent brings in fractions and there would be difficulty in keeping accounts, and, therefore, they should make the rate of interest a uniform one. It was also said that this would be intelligible to the people. Ten and a half per cent brings in fractions, but 12 per cent means one naya paisa per rupee per month. Anybody can understand this easily. Therefore, this uniform rate was fixed. As regards the allegation that even though this rate is fixed, still people will find devices to deduct a higher rate of interest in advance, etc., I may say that such things may take place, as long as human mind works in the way in which it does to get over the provisions of the Bill. The safeguard is this. By lowering the rate of interest, we should not further provoke them to adopt these unlawful and illegal methods. We will have to be somewhat realistic. The bank rate is going up. It may be that we could have fixed a higher rate also. But to put the rate of interest at 15 per cent in the statute itself would look very funny and awkward. Even though in some cases they may adopt unlawful methods and manipulate and circumvent the provisions, still we cannot put the rate of interest at 15 per cent in the statute. Twelve per cent is a fair rate, and this is acceptable to all, I think.

As regards prevention of theft and insurance, whatever can be done by way of making rules, will be looked into. This can be done. As regards storage, and a specific time to be fixed for checking up the things, it is only in cases of emergency, where immediate action has to be taken, that a person can go and check up the things. No man will ordinarily go and check up the shop at 12 o'clock (midnight). This man himself will require sleep. So, he would not be putting himself to the difficulty of losing his sleep. If the real necessity arises, for example, if stolen articles are stored,

and if anybody has got a suspicion that they are stolen articles, he cannot give notice saying, ' I am going to find out whether these are stolen articles '. The concerned person will then get alerted. In cases where immediate action is necessary, we cannot prescribe any particular time in which only the person can go and inspect. But I may say that ordinarily no man will go during out of business hours and check these shops.

As regards punishment, it was said that imprisonment should not be there. Sir, the provision is imprisonment or fine. It is not imprisonment and fine. There is a large latitude given to the magistrate to use his discretion and mete out the proper punishment. Ordinarily, we see that for the first offence they do not give higher punishment. We know in some cases they have warned. In some
5-10 p.m. cases they have merely fined. Only if the offence is continued, in the case of second and third offences, the punishment is heavy. There must be at least in the statute book the provision for giving ' imprisonment '. Even though it is a deterrent sentence, it will work as a wholesome provision. But ordinarily the maximum punishment will not be thought of at all. About licence, Sir, it is said that if he takes to another place, there also he must have a licence and all that. At this stage it may not be necessary, though it may be a wholesome provision. With this Bill, let us see how it works. I could also say, on the whole the pawnbrokers have been very much alerted. They have turned over a new leaf. They do not want to do all unwholesome things. They are becoming quite respectable. When they are becoming respectable, why should we have recourse to very harsh steps? Therefore, we want to be as lenient as possible to begin with. On the whole, Sir, after the passing of the Act, I think it will work properly and there would not be much hardship caused to these illiterate unweary pawners.

MR. CHAIRMAN : The question is—

" That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 30 of 1960), as passed by the Assembly, be taken into consideration ".

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 7 were put and carried.

Clause 8.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

' That Clause 8 do stand part of the Bill '.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : Sir, I move—

" In the proposed section 10-A, in line 7, *for* the words ' to inspect ' *substitute* the words ' too redeem' ".

இப்போது இந்த மாறுதல் செய்வதற்கு முக்கியமான காரணம், பார்க்கிறதற்குத்தான் 7 நாள் என்று சொன்னால் மீட்பதற்கு என்ன செய்வது? பார்ப்பதற்கும் மீட்பதற்கும் வெவ்வேறு

அர்த்தம். மீட்பதற்கு at once என்று இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் மூன்றாவது இடத்தில் இருப்பதை வாங்கி வைத்துக் கொள்வார்கள். அப்படியில்லாமல் பார்ப்பதற்கு 7 நாள் என்று சொன்னால் வாங்குவதற்கு நாளே இல்லை என்று சொல்வான். பார்ப்பதற்கும் மீட்பதற்கும் இரண்டிலும் எத்தனை நாள் என்று தெளிவாகப் போடவேண்டும். நான் சரியான வார்த்தையாகப் போடவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் இதற்கு வேண்டியதைப் பார்த்து சேர்த்துக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இரண்டுவிதத் திருத்தம் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I second the amendment, Sir.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : ரிடீம் பண்ணுவது அவ்வாறு இல்லை. அந்தமாதிரி எடுத்துப் போய் வைத்து விடுகிறவன் At once redeem என்றால் உடனே ரிடீம் பண்ணுகிற ஆசாமி பான் புரோக்கரிடம் போகமாட்டான். அந்த வசதி, பணம் இல்லாத ஆசாமிதான் பான் புரோக்கரிடம் போய் வைக்கிறான். at once redeem என்பது ஆகாத காரியம். இருக்கிறதா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்குத்தான் நாள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. At once redeem என்ற வார்த்தையைப் போட்டால் சரிப்பட்டு வராது.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member pressing his amendment?

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIYAR : அதுதான் சொல்லி விட்டார்களே. இன்னொரு முறை கொண்டு வரும்போது தெளிவாகக் கொண்டு வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் எனது திருத்தத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 8 was put and carried.

Clauses 9 to 15 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

"That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 30 of 1960), as passed by the Assembly, be pased".

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 30 of 1960), as passed by the Assembly, be pased".

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.